

— Možda si se prenaglio, sinko. Možda bi se s dobra stvar izravnala, pa do mejdana ne bi niti došlo.

— Ne mislim tako, dragi ujače. Ja što dulje o stvari razmišljam, uvijek do istoga zaključka dolazim.

— A taj bi bio?

— Da je netko spleo paklenu spletku, a meni ne preostaje već da biram: ili mejdan, ili pak sramotu!

— A tko je mogao da se daje na takav odurni, pakleni posao?

— Tko? To još sada samo dragi Bog znade! Moguće je, da sam kada koju nepovoljnu izustio o Mehmet-agi, pa se našao doušnik, kojemu sam možda ja na putu, pa se je požurio, ili čekao na zgodu, da to agi priopći, u nadi da će me se tako najlaglje i najbrže riješiti.

— A ne sumnjaš baš na nikoga?

— Na nikoga, ujače moj dragi.

Stari se redovnik opet zamislio i nijemo se u pod zagledao. A kada je glavu pridigao, zagledao se u nečaka, pa će mu važno:

— Moj dragi Petre, kraj svega toga ti nisi smio zaboraviti, da si kapetan stratijota, i da si u službi principovoj.

— Nisam, dragi ujače, toga zaboravio. Ta ja to znadem, žalibože, vrlo dobro! A to je znala i ona crna duša, koja je sve to splela.

— A ne znaš li, moj Petre, da se Mlečani ugibaju svemu, što bi moglo da pomuti tobožnji mir s našim vajnim susjedima, s nevjernim Turcima?

— Znadem i to, moj ujače. Ako pravedno prosudimo, moramo priznati, da su Mlečani na to prisiljeni, jer su nas Turci stisnuli oda svih strana, kao željeznim obručem!

— Pravo si rekao, sinko. Stisnuli su nas kao željeznim obručem! Eh, nema više Klisa, naše uzdanice, da brani ovaj kraj. Sada Klis, jer turski, prometnuo se u našu ljutu ranu! Solin, Mravinci, Kamen, sve je to tursko! Naše straže, ti znadeš najbolje, kako su porazmještene.

— Možemo reći, da su pred vratima samoga grada!

— Naši težaci, uz poljski alat, nose uvijek i oružje sobom, jer nikada sigurni nisu, ne će li Turci nenadano provoliti, njih pobiti i sve im otet.

— Živa je istina, dragi ujače.

— Vidiš: što ja znadem, ni Zadar, ni Šibenik, pa ni Trogir, nijedan naš primorski grad, nad kojim se vije stijeg svetoga Marka, nije tako grdno stisnut od Turaka, kao tužni